

Китоби Дониёл — Шумораи яксадумақсадумақсадум

*Муборизаи давомдор барои сафедшавӣ ба василаи имон: таҳлили
таърихи осият дар протестантизм*

Jeff Pippenger
2024-02-29

Паёме, ки пирон Чоунз ва Уоггонер дар шӯриши соли 1888 оварданд, паёми сафедшавӣ ба василаи имон дар ҳақиқат буд. Протестантизми муртад баҳс мекунад, ки сафедшавие, ки ба василаи марги Масеҳ бар салиб фароҳам шудааст, инсонро дар гуноҳхояш мепошонад, аммо хуни Ё дар асл гуноҳҳои ӯро барнамедорад. Ин таълимоти бардурӯғ бардоштани гуноҳро ба Замони Омадани Дуюм вогузор мекунад, вақте ки он гоҳ гуноҳкорон ба таври сеҳрнок дигаргун гардонда мешаванд. Протестантизми муртад ва, ба таври расмӣ аз соли 1957, адвентизми лаодиқиягӣ даъво мекунад, ки Масеҳ танҳо Бадали мо аст, аммо Намунаи мо нест. Як сол пеш аз соли 1888, хоҳар Уайт суханони зеринро ба қалам овард.

«“Дили нав ба шумо хоҳам дод, ва рӯҳи навро андаруни шумо хоҳам ниҳод.” Ман бо тамоми дили худ бовар дорам, ки Рӯҳи Худо аз ҷаҳон бозпас гирифта мешавад, ва онҳое ки нури бузург ва фурсатҳои фаровон доштаанд аз онҳо баҳра набурдаанд, нахустин касоне хоҳанд буд, ки вогузошта мешаванд. Онҳо Рӯҳи Худоро бо андӯх рондаанд. Фаъолияти кунунии Шайтон дар таъсир расонидан бар дилҳо, ва бар калисоҳо ва миллатҳо бояд ҳар омӯзандаи нубувватро ба хушёрӣ оварад. Интиҳо наздик аст. Бигзор калисоҳои мо бархезанд. Бигзор қудрати табдилдиҳандаи Худо дар дили ҳар як узв таҷриба гардад, ва он гоҳ мо ҳаракати амиқи Рӯҳи Худоро хоҳем дид. Омурзиши гуноҳ танҳо ягона натиҷаи марги Исо нест. Ё он қурбонии беинтиҳоро овард на танҳо барои он ки гуноҳ бардошта шавад, балки барои он ки табиати инсонӣ барқарор гардад, аз нав зебо шавад, аз харобаҳои худ аз нав бино ёбад, ва барои ҳузури Худо муносиб гардонида шавад....»

«Масеҳ ҳамон нардбонест, ки Яъқуб дид, ки пояш бар замин устувор буд ва зинаи болоии он ба баландтарин осмонҳо мерасид. Ин усули таъйиншудаи начотро нишон медиҳад. Мо бояд зина ба зинаи ин нардбон боло равем. Агар яке аз мо дар ниҳоят начот ёбад, он бо часпидан ба Исо хоҳад буд, чунон ки ба зинаҳои нардбон. Масеҳ барои имондор ҳикмат ва адолат, тақдир ва кафорат гардидааст....»

«Баъзеҳо, ки гумон мекунанд устувор истодаанд, зеро ҳақиқатро доранд, ба суқутҳои даҳшатноке дучор хоҳанд шуд; аммо онҳо онро ончунон ки дар Исо ҳаст, надоранд. Як лаҳза бепарвой метавонад ҷониеро ба ҳалокати бебозгашт фуру барад. Як гуноҳ ба дувумин меоварад, ва дувумин роҳро барои севумин омода месозад, ва ҳамчунин минбаъд. Мо, ҳамчун фиристодагони содиқи Худо, бояд пайваста ба Ё илтиҷо кунем, то бо қудрати Ё нигоҳ дошта шавем. Агар мо ҳатто ба андозаи як ваҷаб аз вазифа рӯй гардонем, дар хатар ҳастем, ки ба роҳи гуноҳ пайравӣ кунем, роҳе ки ба ҳалокат

меанҷомад. Барои ҳар яки мо умед ҳаст, аммо танҳо бо як роҳ — бо он ки худро ба Масеҳ маҳкам бибандем ва тамоми қуввати худро барои расидан ба камоли хислати Ё ба кор барем.»

«Ин дини ба зоҳир неқ, ки гуноҳро ночиз мешуморад ва ҳамеша бар муҳаббати Худо нисбат ба гуноҳкор таваққуф мекунад, гуноҳкорро ташвиқ менамояд, ки бовар кунад Худо ӯро наҷот хоҳад дод, дар ҳоле ки ӯ дар гуноҳ давом медиҳад ва худ медонад, ки он гуноҳ аст. Ин ҳамон роҳест, ки бисёре аз онҳое, ки худро имондорони ҳақиқати ҳозира мешуморанд, пеш гирифтаанд. Ҳақиқат аз зиндагии онҳо ҷудо нигоҳ дошта мешавад, ва ҳамин аст сабабе ки он дигар қудрате надорад, то ҷонро ба айбдорӣ оварад ва табдил диҳад. Бояд ҳар асабу рӯҳ ва мушак бо тамоми нерӯ кашида шавад, то ҷаҳон, расму русумҳои он, амалияҳои он ва мӯдҳои он тарк карда шаванд....»

«Агар шумо гуноҳро тарк намуда, имони зиндари ба амал оваред, сарвати баракатҳои осмон аз он шумо хоҳад буд». Selected Messages, book 3, 155.

Дини бардурӯғи «хубакӣ-хубакӣ»-и протестантизми муртад ҳамчун таълимоти расмӣ дар оғози насли чоруми адвентизм дар соли 1957 барқарор карда шуд. Он таърифи сафедкуниро пешкаш намуд, ки «гуноҳкорро ташвиқ мекунад, ки бовар кунад Худо ӯро наҷот хоҳад дод, дар ҳоле ки ӯ дар гуноҳ идома медиҳад». Салиб таълим медиҳад, ки «бахшиши гуноҳ ягона натиҷаи марғи Исо нест», зеро «Ё он қурбонии беинтиҳоро танҳо барои он ба ҷо наовард, ки гуноҳ дур карда шавад, балки низ барои он ки табиати инсонӣ барқарор гардад, аз нав зебо гардонда шавад, аз вайронаҳои худ аз нав бино карда шавад ва барои ҳузури Худо муносиб гардонида шавад».

Шӯриши соли 1957 нишон медиҳад, ки тухми шӯрише, ки дар соли 1863 кошта шуда буд, ва баъд дар соли 1888 сабзида баромад, ва ки баъдан аз ҷониби паёми қалбакӣ, ки бо китоби дар соли 1919 нашршуда (The Doctrine of Christ) муаррифӣ мегардид, об дода шуд, дар ниҳоят самари эълони ошкореро ба бор овард, ки мувофиқи он «имони одилон»-и аслии, ки бо ду лавҳи Ҳабакқуқ ифода ёфта буд, акнун бардошта шуда, бо таърифи фасодшудаи «сафедшавӣ ба воситаи имон», ки дар протестантизми муртад вучуд дорад, иваз гардидааст. Пайғамбари нофармони Яҳудо ба маҷлиси масхарагарон бозгашт ва бо пайғамбари дурӯғини Байт-Ил ҳамроҳ хӯрд.

Хабаре, ки ба калисои Лӯдия фиристода шуда буд ва бори аввал дар соли 1856 ба ҳаракати миллеритҳо пешниҳод гардид, ва сипас боз дар соли 1888 ба калисои Лӯдия расонида шуд, дар ҳар қадам рад карда шуд. Он хабаре, ки аз ҷониби Ҷоунс ва Ваггонер оварда шуд, ва мувофиқи гуфтаи Систер Уайт ҳам паёми ба Лӯдия буда, ҳам паёми сафедшавӣ ба воситаи имон буд, бо ин фарзия рад карда шуд, ки исёнгароне, ки онро рад мекарданд, гӯё дар асл нишонаҳои қадимаро ҳимоят менамуда бошанд! Он нишонаҳое, ки онҳо ҳимоят мекарданд, таҳкурсии сохтаи инсонии худӣ онҳо буд, ки бар рӯи қум бино шудааст.

Паёми «сафедшавӣ ба воситаи имон», ки аз ҷониби Ҷоунс ва Ваггонер дар соли 1888 пешниҳод гардид, воқеияти Инчили ҳақиқиро дар бар мегирифт, ки муайян месозад: онҳое ки сафед мешаванд, ҳамчунин муқаддас гардонида мешаванд. Он таъкид мекард, ки сафед

шудан маъноӣ онро дорад, ки инсон «воқеан» муқаддас гардонида шавад, на танҳо ба таври ҳуқуқӣ «эълон» карда шавад, ки муқаддас аст. Паёми Ҷоунс ва Ваггонер, ки хоҳар Уайт изҳор дошт, ӯ онро солҳои зиёд пеш аз исёни соли 1888 мавъиза мекард, муайян месозад, ки вақте сафедшавӣ нисбат дода мешавад, муқаддасшавӣ ҳамзамон ато мегардад.

Чунин буда наметавонад, зеро ҳам сафедшавӣ ва ҳам тақдисёбӣ ба воситаи ҳузури Рӯҳи Муқаддас дар шахси имондор ба амал оварда мешаванд. Сафедшавӣ ва тақдисёбӣ фақат ду истилоҳанд, ки ду ҷанбаи як амалро тавсиф мекунад, ки дар дохили шахси имондор ба воситаи ҳузури Рӯҳи Муқаддас ба анҷом мерасад.

Ин айнан ҳамон паёми Мусо буд, ки исёнгарони Қӯрах онро рад карданд, ки боз дар соли 1856 рад карда шуд, сипас боз дар соли 1888, ва баъдан дар соли 1957 ошкоро ҳамчун илоҳиёти наҷоти Адвентизми Лаодикия тақдис гардид. Ин исёни пайдарпай Худоро ҳаста кард, зеро қавм гуфтанд: «Ҳар кӣ баъдӣ мекунад, дар назари Худованд неқӯст, ва Ӯ аз онҳо хушнуд аст; ё: Худои доварӣ кучост?»

Онҳо мегуфтанд: «Онҳое ки дар гуноҳ қардан идома медиҳанд, бо хуни Масеҳ сафед қарда шудаанд, ва Худо аз онҳо хушнуд аст, гарчанде ки онҳо ҳамчунон гуноҳ мекунад». Ин ҳамон фиреби рӯҳониест, ки бо паёми ба Лаодикия (қавме ки доварӣ шудаанд) ифода ёфтааст; зеро, сарфи назар аз он ки Масеҳ лаодикийёро «бадбахт, ва мискин, ва камбағал, ва кӯр, ва бараҳна» муаррифӣ мекунад, онҳо мепиндоранд, ки «сарватманд ҳастем, ва дорой афзудаем, ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорем». Ва дар ҳамон ҳолат, онҳо дар ҳақиқат дар остонаи онанд, ки аз даҳони Худованд қай қарда шаванд.

Вафодорони таърихи миллерӣ, ки аз таҷрибаи ноумедии аввал дар соли 1844 устуворона гузашта буданд, чунон ки Ирмиё дар боби понздаҳум, аз ояти понздаҳ то бисту як, онҳоро намояндагӣ мекунад, ҳамчун бинокорони вафодори маъбад, ки ба онҳо ваъда дода шуда буд, ки агар ба «маҷлиси масҳарақунандагон» барнагарданд, «даҳони» Худо хоҳанд шуд, ба «маҷлиси масҳарақунандагон» (ки онро пайғамбари дурӯғини Байт-Ил намояндагӣ мекунад) баргаштанд ва ба лаодикийён табдил ёфтанд, ки дар остонаи аз даҳони Худо қай қарда шудан қарор доранд, ва худ аз ин огоҳ нестанд.

Ҳолати адвентизми Лоудикия дар 11 сентябри соли 2001 ба воситаи ҳолати протестантҳо дар 11 августи соли 1840 намунасозӣ шуда буд. Ин ду таърих ба воситаи яҳудиёни баҳсчӯ, ҳангоме ки Рӯҳулқудс ҳангоми таъмиди Масеҳ нозил гардид, намунасозӣ шуда буданд. Дар ҳар яке аз ин се таърих қавме, ки пештар баргузида буданд, гузашта шуданд ва ҳоло низ дар раванди гузашта шудан қарор доранд. Паёмовари Аҳд, дар замони Яҳёи Таъмиддиҳанда, мебоист бо онҳое ба аҳд дарояд, ки Петрус онҳоро «насли баргузида» номидааст.

Лекин шумо насли баргузида, қоҳинони подшоҳӣ, миллати муқаддас, қавми хос ҳастед, то ғазилатҳои Ӯро, ки шуморо аз торикӣ ба нури аҷоибӣ Худ хондааст, эълон намоед; шумо, ки пештар қавм набудед, аммо акнун қавми Худо ҳастед; ки раҳм наёфта будед, аммо акнун раҳм ёфтаед. 1 Петрус 2:9, 10.

Петрус мардуми нави баргузидаи давраи худро муайян мекард, ки он замон калисои масеҳӣ буд. Онҳо ҳамчун «насли баргузида» интиҳоб шуда буданд, дар даврае ки ҳам Масеҳ ва ҳам Яҳёи Таъмиддиханда мардуми пешини баргузидаро ҳамчун насли афъиён муаррифӣ мекарданд.

Эй насли афъӣ, шумо, ки бад ҳастед, чӣ гуна метавонед суҳанони нек бигӯед? Зеро даҳон аз фаровонии дил суҳан мегӯяд. Матто 12:34.

Насле, ки аз он гузашта шудааст, «насли афъиён» аст, ки рамзи Шайтон мебошад — хазандаи нубуввати Китоби Муқаддас. Насле, ки аз он гузашта шудааст, ҷоми муҳлати озмоишии худро пур карда буд, ва дар тӯли чор насл онҳо дар хислати афъӣ устувор гардида буданд. Онҳо пешонии зани фоҳишаро ба худ гирифта буданд. Аз ҳамин сабаб он бисту панҷ марди пир дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл омодаанд ба офтоб сачда кунанд. Онҳо хислати папаро ташаққул дода буданд.

«Паёми фариштаи сеюм ба ҷаҳон фиристода шудааст, то одамонро огоҳ созад, ки тамғаи ҳайвон ё сурати онро бар пешониҳои худ ё бар дастҳои худ қабул накунад. Қабул кардани ин тамға маънои онро дорад, ки инсон ҳамон қарореро қабул намояд, ки ҳайвон қабул кардааст, ва ҳамон ақидаҳоро ҷонибдорӣ кунад, дар муҳолифати мустақим ба Каломи Худо». Review and Herald, July 13, 1897.

Нишони ҳайвон, нишони марди гуноҳ аст, ки ӯ папаи Рум ва намояндаи заминии шайтон мебошад. Ба ҳамон ақл омадан бо ҳайвон, ба ҳамон ақл омадан бо шайтон аст, ки ба сурати мори афъӣ рамзгузорӣ шудааст.

«Барои ба даст овардани манфиатҳо ва шарафҳои дунявӣ, калисо водор карда шуд, ки илтифот ва дастгирии бузургони замиро бичӯяд; ва ба ин тарз Масеҳро рад намуда, ӯ таҳрик дода шуд, ки ба намояндаи шайтон — ускуфи Рум — итоат ва садоқат нишон диҳад». «Муборизаи Бузург», 50.

Дар насли охири як қавми пешинаи баргузида, хислати онҳо хислати Шайтонро инъикос мекунад. «Насли баргузида», ки дар замонҳои гузашта қавми Худо набуданд, тавассути раванди имтиҳон, поксозӣ ва тасфия баргузида мешаванд. Онҳое ки аз раванди имтиҳон мегузаранд, баргузида мешаванд, то дар муносибати аҳд бо Худо бошанд. Худованд бо калисои масеҳӣ аҳд баст, сипас боз бо адвентизми миллерӣ, ва Ӯ инро боз бо як саду чилу чор ҳазор анҷом медиҳад.

Вақте ки Худованд бо қавми навинтиҳоби Худ, ки дар замонҳои гузашта қавми Худо набуданд, ба аҳд мебарояд, Ӯ назди онҳо ҳамчун Фиристодаи Аҳд меояд. Дар ҳар яке аз он се таърихе, ки боби сеюми Малокиро ба иҷро мерасонанд, фиристодае ҳаст, ки роҳро барои Фиристодаи Аҳд тайёр мекунад. Фиристодаи аввал Яҳёи Таъмиддиханда буд, ки намунаи фиристодаи дуум ва сеюм буд. Фиристодаи дуум Вилиям Миллер буд. Яқоя, хусусиятҳои нубуввати Яҳёи Таъмиддиханда ва Вилиям Миллер хусусиятҳои он фиристодаро муқаррар месозанд, ки роҳро барои омадани Фиристодаи Аҳд ва ба аҳд даромадани Ӯ бо саду чилу чор ҳазор тайёр мекунад.

Се паёмбаре, ки роҳи Масеҳро, ки Паёмбари Аҳд аст, тайёр месозанд, то Ё ногаҳон ба маъбади Худ биёяд, кореро тасвир менамоянд, ки дар замони доварию таҳқиқӣ анҷом дода мешавад ва бо доварию иҷроӣ ба анҷом мерасад.

«Дар рӯзҳои охири таърихи ин замин, аҳди Худо бо қавми Ё, ки аҳкоми Ёро нигоҳ медоранд, бояд аз нав барқарор карда шавад. “Ва дар он рӯз Ман барои онҳо бо ҳайвоноти саҳро, ва бо мурғони осмон, ва бо ҷунбандагони замин аҳд хоҳам баст; ва камон ва шамшер ва ҷангро аз замин хоҳам шикаст, ва онҳоро дар амният хоҳам хобонид. Ва туро то абад ба Худ хостгорӣ хоҳам кард; оре, туро ба Худ дар адолат, ва дар доварӣ, ва дар меҳрубонии муҳаббатомез, ва дар раҳмҳо хостгорӣ хоҳам кард. Туро ба Худ дар вафодорӣ хостгорӣ хоҳам кард; ва ту Худовандро хоҳӣ шинохт.”»

«“Ва дар он рӯз воқеъ хоҳад шуд: Ман хоҳам шунид, мегӯяд Худованд, Ман осмонҳоро хоҳам шунид, ва онҳо заминро хоҳанд шунид; ва замин ғалларо, ва шаробро, ва рағанро хоҳад шунид; ва онҳо Изреилро хоҳанд шунид. Ва Ман Ёро барои Худам дар замин хоҳам кошт; ва бар он ки марҳамат наёфта буд, марҳамат хоҳам кард; ва ба онҳое ки қавми Ман набуданд, хоҳам гуфт: Ту қавми Ман ҳастӣ; ва онҳо хоҳанд гуфт: Ту Худои ман ҳастӣ.” Ҳушаъ 2:14–23.»

«Дар он рӯз, ... бақияи Исроил ва онҳое ки аз хонадони Яъқуб раҳо ёфтаанд, ... бар Худованд, Қуддуси Исроил, ба ростӣ така хоҳанд кард». Ишаъё 10:20. Аз «ҳар миллат, ва қабила, ва забон, ва қавм» касоне хоҳанд буд, ки ба ин паём бо хушнудӣ ҷавоб хоҳанд дод: «Аз Худо битарсед ва Ёро ҷалол диҳед; зеро соати доварию Ё фаро расидааст». Онҳо аз ҳар бӯте, ки онҳоро ба ин замин мебардад, рӯ хоҳанд гардонд, ва «Ёро, ки осмон ва замин ва баҳр ва ҷашмаҳои обро офарид, сачда хоҳанд кард». Онҳо худро аз ҳар печидагӣ озод хоҳанд кард ва пеши ҷаҳон ҳамчун ёдгориҳои марҳамати Худо хоҳанд истод. Итоаткор ба ҳар талаботи илоҳӣ, онҳо аз ҷониби фариштагон ва одамон ҳамчун онҳое шинохта хоҳанд шуд, ки «аҳкоми Худро нигоҳ медоранд ва имони Исоро». Ваҳй 14:6–7, 12.

«“Инак, рӯзҳо меоянд, мегӯяд Худованд, ки шудгоркунанда ба даравгар хоҳад расид, ва поймолкунандаи ангур ба тухмкоранда; ва кӯҳҳо шароби ширин хоҳанд ҷаконд, ва ҳамаи теппаҳо об хоҳанд шуд. Ва Ман асирии қавми Худ — Исроилро боз хоҳам гардонид [баръакс хоҳам кард], ва онҳо шаҳрҳои вайронро бино намуда, дар онҳо сокин хоҳанд шуд; ва онҳо тоқзорҳо хоҳанд шинонд, ва шароби онҳоро хоҳанд нӯшид; инчунин боғҳо хоҳанд сохт, ва меваи онҳоро хоҳанд хӯрд. Ва Ман онҳоро бар замини худ хоҳам шинонд, ва онҳо дигар ҳаргиз аз замини худ, ки Ман ба онҳо додаам, қанда нахоҳанд шуд, мегӯяд Худованд Худои ту. Омӯс 9:13–15.”» Review and Herald, February 26, 1914.

Малокӣ боби сеюм дар замони Масеҳ ва дар замони миллеритҳо ба амал омад, ва ин ду таърих иҷроӣ онро дар рӯзҳои охир муайян месозанд. Хоҳар Уайт иҷроӣ Малокӣ боби сеюмро бо қори Масеҳ дар поксозии маъбад мувофиқ месозад.

«Ҳангоми пок сохтани маъбад аз харидорон ва фурӯшандагони ҷаҳон, Исо рисолати Худро эълон намуд, то дилро аз палидии гуноҳ пок созад,—аз хоҳишҳои заминӣ, аз

шаҳватҳои худхоҳона, аз одатҳои бад, ки ҷонро фосид мегардонанд. Малокӣ 3:1–3 иқтибос шудааст». Орзуи Асрҳо, 161.

Пок сохтани маъбад аз ҷониби Масеҳ кори Ўро дар пок сохтани дили гунаҳкори тавбакарда ифода мекард. Дар хизмати Худ дар миёни мардум, Ў ду маротиба маъбади заминиро пок сохт.

Паёмбар мегӯяд: «Фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд, қудрати бузург дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ равшан гардид. Ва ӯ бо овози баланд ва қавӣ нидо карда, гуфт: Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо гардид» (Ваҳй 18:1, 2). Ин ҳамон паёмест, ки аз ҷониби фариштаи дуҷум дода шуда буд. Бобил афтодааст, «зеро вай ҳамаи халқҳоро аз майи ғзаби зинокории худ нӯшонид» (Ваҳй 14:8). Он май чист? — Таълимоти ботили ӯ. Вай ба ҷаҳон ба ҷойи рӯзи шанбеи аҳкоми ҷорум рӯзи шанбеи козибро додааст ва он дурӯғеро такрор кардааст, ки Шайтон нахустин бор ба Ҳавво дар Адам гуфт, яъне ҷовидонагии табиӣи ҷон. Хатоҳои ҳамгунари бисёреро низ вай ба ҳар сӯ паҳн кардааст, «ва аҳкоми одамонро чун таълимот меомӯзонад» (Матто 15:9).

«Вақте ки Исо хизмати оммавии Худро оғоз намуд, Ў Маъбадро аз таҳқири қуфромези он пок кард. Дар миёни охири амалҳои хизмати Ў поксозии дуҷуми Маъбад буд. Ҳамин тавр, дар кори охири, ки барои оғоз кардани ҷаҳон анҷом меёбад, ба калисоҳо ду даъвати ҷудогона дода мешаванд. Хабарҳои фариштаи дуҷум чунин аст: “Бобили бузург сукут кард, сукут кард, зеро ки ҳамаи халқҳоро аз шароби хашми зинои худ нӯшонд” (Ваҳй 14:8). Ва дар нидои пурқуввати хабарҳои фариштаи сеҷум овозе аз осмон шунида мешавад, ки мегӯяд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки шарикҳои гуноҳҳои вай нагардед ва ба балоҳои вай гирифта наравед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст” (Ваҳй 18:4, 5).» Selected Messages, book 2, 118.

Дар иҷрошавии боби сеҷуми Малокӣ, Яҳёи Таъмиддиханда он фиристодае буд, ки барои Исо, ҳамчун Фиристодаи Аҳд, роҳро омода сохт, то ки Ў ногаҳон ба маъбади Худ омада, онро ду бор пок созад. Дар хизмати сеҷуми солаи Худ, Ў маъбадро ҳам дар оғози хизматаш ва ҳам дар анҷоми он пок кард ва ба ин васила нишон дод, ки кори поксозӣ оғозе дорад, ки анҷомро намоёндагӣ мекунад. Исо ҳамеша анҷомро бо оғоз тасвир мекунад, ва мувофиқи кори Ў ҳамчун Алфа ва Омега, он сеҷуми сол бо поксозии маъбад оғоз ёфта, бо поксозии маъбад анҷом ёфт.

Дар поёни сеҷуми ним сол, Ў он хунеро рехт, ки аҳдро тасдиқ кард, он аҳде ки пешгӯии боби нухуми Дониёлро ба иҷро расонид, ки Ў аҳдро бо бисёрон барои як ҳафта тасдиқ хоҳад кард ва дар миёни он Ў қатъ хоҳад шуд.

Ва баъд аз шасту ду ҳафта Масеҳ қатъ хоҳад шуд, вале на барои Худи Ў; ва қавми он сарваре ки хоҳад омад, шаҳр ва муқаддасгоҳро вайрон хоҳанд кард; ва анҷоми он бо тӯфоне хоҳад буд, ва то охири ҷанг вайронҳои муқаррар гардидаанд. Ва ӯ аҳдро бо бисёрон барои як ҳафта устувор хоҳад гардонид; ва дар миёнаи ҳафта ӯ қурбонӣ ва ҳадияро бозмедорад, ва ба сабаби густариши нафратангезӣ онро хароб хоҳад сохт, то ба анҷом расидан, ва он чи муқаррар шудааст, бар харобшуда фурӯ рехта хоҳад шуд.

Дониёл 9:26, 27.

Мо ин таҳқиқотро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Дар бораи ин чизҳо саҳифа пас аз саҳифа метавон навишт. Конфронсҳои том ба ҳамин принципҳои таҳрифёфта олуида мегарданд. “Зеро сарватмандони он аз зӯроварӣ пур шудаанд, ва сокинони он дурӯғ гуфтаанд, ва забони онҳо дар даҳонашон фиреб аст.” Худованд амал хоҳад кард, то калисои Худро пок созад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки Худованд наздик аст дар муассисаҳое, ки ба номи Ё хонда мешаванд, гардонад ва вожгун гардонад.»

«Ин амали поксозӣ маҳз чӣ қадар зуд оғоз хоҳад ёфт, гуфта наметавонам, аммо он дер ба таъхир андохта нахоҳад шуд. Ё, ки бодбезак дар дасти Ёст, маъбади Худро аз нопокии ахлоқии он пок хоҳад кард. Ё хирмани Худро комилан покиза хоҳад намуд. Худо бо ҳамаи онҳое ки ҳатто кӯчақтарин ноинсофиро ба амал меоваранд, даъво дорад; зеро бо ин кор онҳо ҳокимияти Худоро рад мекунанд ва баҳраи худро аз кафорат, аз он фидияе ки Масеҳ барои ҳар як писар ва духтари Одам ба уҳда гирифтааст, ба хатар меандозанд. Оё дар пеш гирифтани роҳе ки назди Худо нафратангез аст, суде ҳаст? Оё бар манқалҳои худ оташи бегона ниҳода, онро пеши Худо тақдим кардану гуфтан ки ҳеч фарқе надорад, суде хоҳад дошт?»

«Ин на мувофиқи тартиби Худо набуд, ки то ин андоза ҳама чиз дар Батл-Крик мутамакказ карда шавад. Акнун чунин вазъият ба вучуд омадааст, ки пештар ба ман ҳамчун хушдор нишон дода шуда буд. Аз ин манзара дили ман бемор аст. Худованд хушдорҳо дода буд, то аз ин ҳолати рӯҳафтода ва фосидкунандаи корҳо ҷилавгирӣ шавад, вале ба онҳо эътино карда нашуд. “Шумо намаки замин ҳастед; лекин агар намак таъми худро гум кунад, бо чӣ он боз шӯр карда хоҳад шуд? Аз он пас вай дигар ба ҳеч кор намеояд, ҷуз ин ки берун андохта шавад ва зери пой одамон поймол гардад.”

«Ман ба бародаронам муроҷиат мекунам, ки бедор шаванд. Агар тағйироте ба зудӣ ба амал наояд, ман бояд воқеиятҳоро ба мардум баён намоям; зеро ин вазъият бояд дигар шавад; одамони табдилнаёфта дигар набояд дар чунин кори муҳим ва муқаддас мудирон ва роҳбарон бошанд. Бо Довуд мо маҷбур мешавем бигӯем: “Вақти он расидааст, ки Ту, эй Худованд, амал кунӣ; зеро ки онҳо шарияти Туро ботил сохтаанд.”» Special Testimonies, 30, 31.